

KIM FABER
JANNI PEDERSEN

VEREN MAA

SUOMENTANUT JAANA PALANterÄ

LIKE

Junckerin ja Kristiansenin tutkimuksia -sarjassa aiemmin ilmestynyt:
Talven maa (2023)
Murhan maa (2024)



**Pohjoismaiden
ministerineuvosto**

Pohjoismaiden ministerineuvosto on rahoittanut tämän teoksen kääntämistä.

Tanskankielinen alkuteos *Kvæler*
Copyright © Kim Faber & Janni Pedersen and JP/Politikens Hus A/S 2021
in agreement with Politiken Literary Agency

Suomenkielinen laitos
© Like Kustannus / Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

LIKE

Like Kustannus
Helsinki
www.like.fi

ISBN 978-951-1-44971-3

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024



Jos olet päässyt helvetin läpi, jatka.

WINSTON CHURCHILL

29. lokakuuta

Luku 1

Mies avaa silmänsä eikä tiedä, missä on. Tai missä hän oli menettäessään tajuntansa. Suu on kuiva, olo on huono, ja tuntuu kuin pää olisi puristuksissa ruuvipenkissä.

Hän on hermostunut ja peloissaan.

Joku uikuttaa, ja hän kääntää päätään, mutta verho peittää sängyn kaikilta puolilta eikä hän näe muuta kuin kankaan, joka näyttää hämärässä harmaalta ja steriililtä.

Hän katsoo kohti varpaitaan. Peitto ulottuu vain hieman navan yläpuolelle, mutta hän ei silti palele. Hänen on vaikea hahmottaa kehoaan.

Rintakehään on kiinnitetty elektrodeja. Kun hän nostaa vasenta kättään, hän näkee, että etusormessa on jokin muovinen puristin ja käsivarteen on kierretty harmaansininen mansetti.

Yhtäkkiä hän muistaa ja paiskautuu yhdestä epämiellyttävästä todellisuudesta suoraan toiseen.

Hän työntää kätensä peiton alle ja etsii kaluaan, mutta ensimmäistä kertaa 60 elinvuotensa aikana hänestä tuntuu kuin elin ei kuuluisi hänen kehoonsa. Siitä on tullut vierasesine.

Virtsaputkeen on työnnetty muoviletku. Hän on siirtämässä peittoa syrjään nähdäkseen, mitä he ovat tehneet hänelle, mutta epäroi. Hän vetää kätensä pois, ei uskalla katsoa. Vaikka hän puree hammasta, kyyneleet alkavat valua poskille.

Sairaalat ovat hänelle tuntematonta maaperää. Hän ei ole koskaan aikaisemmin ollut vakavasti sairas ja on käynyt sairaaloissa lähinnä vain tapaamassa muita. Leikkauksessa hän on ollut vain kerran aiemmin, ja siitä on jo yli 50 vuotta. Hän sulkee silmänsä ja näkee itsensä istumassa yksin kovalla tummanruskealla puu-

penkillä keskellä pitkää käytävää, jossa on vaaleanvihreät seinät ja mustavalkoinen terrazzolattia. Hänellä on päällään valkoinen, polviin asti ulottuva paita. Jalat eivät yletä lattiaan, ja sääret heiluvat hermostuneesti edestakaisin. Harmaakaapuinen nunna tulee hänen luokseen. Kattolamppujen kylmä valo heijastuu nunnan kehyksettömistä silmälasista, eikä hän näe, onko silmien katse ystävällinen, mutta toivoo sen olevan. ”Nyt on sinun vuorosi”, nunna sanoo. Hän liukuu alas penkiltä ja laskeutuu tärisville jaloilleen. Nunna ojentaa kätensä. Se on viileä ja kuiva. Nainen ohjaa hänet päättäväisesti kohti ovea ja avaa sen. Hän jähmettyy ja tuijottaa hämärään huoneeseen. Äiti, hän kuiskaa ja menee sisään.

Hän katselee ympärilleen ja näkee toisen nunnan, joka istuu tuolilla keskellä huonetta kirkkaassa valokeilassa. Naisella on suuri tummanvihreä kumiesiliina, ja hän osaa hyvin arvata, miksi. Hän on purskahtamaisillaan itkuun, kun häntä ohjataan naista kohti. Nunnan kasvot ovat kuin kalpea naamio suurine silmineen ja kapeine yhteen puristettuine huulineen. Vaitonaisena nunna tarttuu häneen, nostaa hänet syliinsä ja vetää lähemmäs itseään. Hän yrittää taistella vastaan, yrittää epätoivoisena painaa kätensä kumiesiliinan peittämiä reisiä vasten, mutta nunna, jonka hengitys tuoksuu makealta eukalyptuskaramellilta, vain kiristää otettaan.

Toinen nunna tulee heidän luokseen. ”Ei sinun tarvitse pelätä, ystäväiseni”, hän sanoo, ”se on niin nopeasti ohi, etten usko, että ehdit laskea edes kahteenkymmeneen.” Sitten hän kumartuu alas ja painaa kangasmaskin hänen nenälleen ja suulleen. Se on kostutettu jollakin, joka haisee kitkerältä ja ällöttävältä. Hän pidättää hengitystään, kunnes ei enää pysty, ja eetterihöyryt kulkeutuvat hänen keuhkoihinsa. Yksi, kaksi, kolme, neljä, viisi, kuusi, seitsemän... kymmenen... viisitoista...

Hän avaa silmänsä. Se oli pikkujuttu tuolloin – kirurgisista toimenpiteistä ehdottomasti yksinkertaisin. Kukaan ei kuole, kun nielurisat ja polyypit leikataan. Mutta tuon pikkupojan pelko elää hänessä edelleen.

Ja tällä kertaa tilanne on pahempi.

Hän kääntää päätään ja näkee sänkynsä päädyssä näkökenttensä ulkolaidalla laitteita ja näyttöjä, joissa on hohtavia käyriä ja numeroita. Laitteet tarkkailevat hänen kehonsa perustoimintoja. Hän alkaa täristä.

Tämä on paljon pahempaa.

6. marraskuuta

Luku 2

Signe Kristiansen ahtaa autonsa partioauton ja pakettiauton väliin ja sammuttaa moottorin. Hän istuu hetken molemmat kädet ratilla ja tuijottaa tuulilasin läpi tyhjyyteen. Hän tuntee yhä miehen käden painon vasemmalla olkapäällään, sen synnyttämän kuvotuksen tunteen ja räjähtävästi kasvaneen raivon, joka oli imenyt lähes kaikki hänen voimansa. Se oli miehen hienovarainen osoitus siitä, ettei mikään ole muuttunut sen vuoden aikana, jonka Signe on ollut poissa Vaarallisten rikosten osastolta, eikä heidän pieni salaisuutensa ole paljastunut.

Että vaikenemisen lait pätevät yhä.

Miten hän vihaakaan Troels Mikkelsenä.

Signe yrittää jättää ohimoilleen hiipivän päänsäryn huomiotta. Hän nojaa eteenpäin, avaa hansikaslokeron, ottaa *Poliisi*-kyltin esiin ja asettaa sen etuikkunaan. Sitten hän nousee autosta, pamauttaa oven kiinni ja seisoo hetken haistellen ilmaa kuin innokas ajokoiri. Silmissä ja nielussa kirvelee, sillä kyynelkaasun jäänteet tuntuvat edelleen kostean kylmässä marraskuun sumussa. Kello on hieman yli kolme iltapäivällä. Vielä ei ole täysin pimeää, mutta tähän vuodenaikaan ei juuri ole merkitystä, onko yö vai päivä. Vuorokauden ajat sekoittuvat yhteen harmaan eri sävyissä.

Hän katselee ympärilleen. Yleensä melko rauhallinen katu Ydre Nørrebrossa on nyt täynnä ihmisiä, joiden joukossa on lauma toimittajia ja valokuvaajia, jotka astelevat levottomina ympäriinsä hyeenoiden lailla jahdaten jotakuta, joka olisi *nähty* jotakin. Tai vähintäänkin jotakuta, jolla on *tietoa* siitä, mitä on tapahtunut. Signe on pysäköinyt hyväkuntoisen viisikerroksisen asuintalon

eteen. Hän katsoo ylös. Kylmyydestä huolimatta monet ikkunat on avattu, ja asukkaat ovat työntäneet uteliaina päänsä ulos nähdäkseen, miten tapahtumat kadulla etenevät. Vaikka Nørrebros-sa katujengit eivät todellakaan ole mikään harvinaisuus, on silti epätavallista, että toiminta kärjistyy niin väkivaltaiseksi ja veriseksi kuin viimeisen tunnin aikana.

Hän avaa takaluukun ja etsii pussin, jossa on valkoinen haalari, suusuoja ja muovisuojuukset kengille. Rynnäkkövarusteiset poliisit tummansinisissä univormuissa seisoskelevat hiljaisissa ryppäissä, ja 50 metriä kauempana kaksi miehistönkuljetusajoneuvoa seisoo poikittain tiellä hälytysvalot vilkkuen. Signe värähtää ja kiroilee, tuntee jo nyt, että hänen aamulla päälleen valitsemat ohuehko villapaita ja tuulitakki ovat täysin riittämätön varustus. Mutta hän ei voinut tietää, että hänen paluupäivänsä Vaarallisten rikosten osastolle päättyisi tällä tavalla.

Signe alkaa kävellä kohti Balders Pladsia ja ohittaa neljä kolleegaansa, jotka seisovat jalkakäytävällä.

”Ei hemmetti, Kristiansen.”

Pitkä hahmo astuu pari askelta eteenpäin ja vetää kommandopipon päästään.

”Teis”, Signe vastaa ja läimäyttää poliisia hymyillen olkapäähän. Hän on viimeisen kenttäpoliisissa viettämänsä vuoden aikana istunut lukuisia tunteja partioautossa Teis Olsenin kanssa.

”No, tuntuuko hyvältä päästä taas eroon univormusta?” mies kysyy.

Signe kohauttaa olkiaan. ”No jaa... joo, onhan se aika kivaa. Vaikka juuri nyt palellun kuoliaaksi.”

”Sitä ongelmaa ei minulla kyllä ole. Olemme kuntoilleet aika lailla viimeisen tunnin aikana.”

”Aivan, ymmärrän.”

”Miksi olet täällä?”

”Eikö teille ole kerrottu siitä? No, yksi uhri kuoli vammoihinsa. Ilmeisestikin uusnatsi, mutta miestä ei ole vielä varmuudella tunnistettu. Luultavasti puukotettu kuoliaaksi. Ja pari muuta on erittäin kriittisessä tilassa.”

”Aivan, ambulanssipurukasta kyllä huomasi, että useimmat haavoittuneista olivat pahassa jamassa.”

”Mutta mitä oikeastaan tapahtui? Näyttää siltä, että homma on suistunut pahasti raiteiltaan.”

”Niin voi kyllä sanoa. Meidät oli komennettu vartioimaan oikeiston ykkösidioottia Claes Sideniusta. Hän oli lainmukaisesti tehnyt ilmoituksen mielenosoituksesta ja julistanut etukäteen aikovansa polttaa pari Koraania. Niinpä meitä oli paikalla kolmekymmentä miestä turvaamassa hänen perustuslaillista oikeuttaan jauhaa paskaansa, jos nyt suoraan sanotaan.”

”Kolmekymmentä? Kuulostaa hyvänkokoiselta miehitykseltä.”

”Kaikki menikin hyvin. Tai jokseenkin hyvin. Tietenkin paikalle tuli vastamielenosoittajia... pakolaisten tukijoita, jengiläisiä ja autonomisia marxilaisia, tiedät varmaan. Se porukka meillä oli erittäin hyvin hallinnassa. Kunnes...” Hän pudistaa päätään.

”Kunnes mitä?”

”Kunnes kuin taikauskusta Tagensvej’n suunnalta tänne marssi 30–40 uusnatsia. Pian sen jälkeen paikalle alkoi virrata paikallisia öykkäreitä ja jengiläisiä, ja kohta meillä oli täällä kunnan maailmanlopun meininki. Vasta nyt tänne on laskeutunut suhteellisen rauhallinen tunnelma. Lukuun ottamatta pieniä katutappeluita, joita on edelleen käynnissä. Menee vielä jonkin aikaa, ennen kuin pääsemme kotiin.”

”Tiedätkö, missä kenttäjohtaja on?”

”Viimeksi kun näin hänen autonsa, se oli parkissa siinä... siis, kun tulee torille, menee vasemmalle leikkikentän ohi ja sitten vain suoraan Baldersgadea.”

”Kuka se on?”

”Ai kenttäjohtaja? Damgaard.”

”Axel Damgaard? Se on ainakin rauhoittava tieto.”

”Todellakin. No, nähdään taas jossain, Kristiansen.”

Hieman edempänä Signe näyttää virkamerkkiään poliisille, joka vahtii kulkua rikospaikalle. Signe kumartuu ja alittaa punavalko-raidallisen sulkunauhan ja jatkaa kohti Baldersgadea. Torin puut ovat pudottaneet lehtensä, ne lojuvat karkeilla betonilaatoilla kuin

värejä sädehtivä kostea liukurata. Axel Damgaard seisoo johtoauton vieressä ja puhuu univormukuisen poliisin kanssa. Signe on tavannut Damgaardin lukuisia kertoja. Mies on ollut mukana useissa jengioperaatioissa, hän on aina selvillä kokonaiskuvasta ja käyttää vain ehdottoman tarpeellisia voimakeinoja.

”Signe Kristiansen! Palannut siviilipuolelle”, hän sanoo hymyillen.

Signe vastaa hymyyn. ”Jep. Uusi elämä on alkanut. Tai no, uusi ja uusi...”

”Niin, tämän on sinulle tuttua puuhaa. Ja olet tietenkin täällä sen surmatun takia.”

Signe nyökkää. ”Tuntuu olleen aikamoisen väkivaltaista toimintaa.”

”Niin voi todellakin sanoa.” Mies riisuu lakkinsa, raapii vähäisiä hiuksiaan ja painaa lakin takaisin päähänsä. ”Homma muuttuu aina vain raaemmaksi.”

”Ja jopa kyynelkaasua?”

”Kyllä. Vaikka saimme vahvistuksia tilanteen jatkuessa, emme olisi taatusti saaneet joukkoja erilleen käyttämättä kaasua. Ja silloin meillä olisi vielä enemmän ruumiita, olen siitä melko varma.”

Signe hieroo käsiään yhteen saadakseen niihin vähän lämpöä. ”Miten niin iso uusnatsijoukko on edes pystynyt kokoontumaan yhteen meidän huomaamattamme? Eiväthän he nyt oikein muistuta mitään lastentarharetkeläisiä.”

”Hyvä kysymys. Jos olisimme tienneet heidän olevan tulossa, olisimme tietenkin varautuneet aivan toisella tavalla.”

Signe kääntyy ja katselee torille. ”Missä häntä puukotettiin?”

”Tuolla toisessa päässä toria on pöytätennispöytä.” Signe astuu pari askelta sivuun. ”Näetkö sen?”

Signe nyökkää. ”Mm. Aivan täynnä graffiteja?”

”Kyllä. Sieltä me löysimme hänet. Siellä on iso verilammikko. Et voi välttyä näkemästä sitä.”

”Voisitko huolehtia tekopaikan eristämisestä?”

”Hoidan asian saman tien.”

Torilla sijaitsee kahvila, jossa Signe on käynyt pari kertaa. Kahvi-

lan ulkopöytiä on levitetty laajalle alueelle. Signe miettii, että hän voi hyvin aloittaa kysymällä kahvilasta, näkikö joku surman, ja samalla nauttia jotain lämmintä juotavaa. Mutta asiakkaat tai tarjoilijat eivät ole nähneet mitään. Signe ostaa ison latten *to go* ja palaa torille.

Kohta on jo täysin pimeää. Rikosteknikot ja Signen kollegat murhayksiköstä ovat saapuneet paikalle. Hän pukee haalarin päälle ja siirtyy kohti pöytätennispöytää. Sulkunauhan sisäpuolella kaksi teknikkoa on jo keräämässä jälkiä ja teknistä todistusaineistoa. Signe tervehtii kolmea tutkijaa.

”Mistäs sinä tulit?” kysyy hoikka punatukkainen Geir Jensen, joka näyttää aina siltä kuin olisi juuri tullut ulos tuulitunnelista. Hän on Signen ikäinen ja on ollut Vaarallisten rikosten osastolla useita vuosia, pidempään kuin Signe itse. Nykyään hän on osaston yhden murhayksikön johtaja. Signe ei ole selvittänyt, onko huumorintajuton mies taitava vai pelkästään taitava näyttämään taitavalta.

”Tuolta kahvilasta. Halusin kuulla, oliko joku nähnyt jotain. Ei ollut. Oletko sinä jutun tutkinnanjohtaja?”

Geir nyökkää. ”Meidän ei varmaan kannata odottaa kovinkaan suuria löytöjä teknoikoilta. Koko paikka on varmasti veren ja DNA:n sekasotkua. Eikä tekovälinettä ole tietääkseni löydetty, joten jos nyt ollaan täysin rehellisiä, niin meidän ainoa mahdollisuutemme taitaa olla se, että saamme kaivettua esiin jonkun, joka on nähnyt tapahtumat.”

”Lisäksi meidän pitäisi olla niin onnekkaita, että he haluaisivat myös kertoa meille siitä”, Signe toteaa. ”Jengiläisiltä meidän tuskin kannattaa odottaa mitään. He mieluummin katkaisevat käntensä kuin auttavat meitä – vaikka kyse onkin heidän arkkivihollistensa nappaamisesta. Sama koskee yleensä myös autonomeja ja uusnatseja.”

”Niinpä, mutta mehän tunnemme kuvion. Ehdotan, että teemme kierroksen kaikissa asunnoissa, jotka avautuvat torille. Jos käy tuuri, joku on nähnyt jotakin niistä asunnoista.”

Luku 3

Signen on soitettava neljän asunnon ovikelloa, ennen kuin neljännessä kerroksessa nappaa.

”Kyllä, minä tosiaankin näin kaiken. Tai ainakin suurimman osan”, oven avannut nuori asukas sanoo. Miehen nimi on Johan Garn.

”Selvä. Saanko tulla sisälle?”

”Tietenkin.”

He menevät olohuoneeseen, jonka ikkunasta tori näkyy. Signe istuu sohvalle, Johan ruokapöydän ääreen.

”En tiedä, oletko tietoinen siitä, että yksi asianosaisista on saanut surmansa.”

”Joo, näin sen yhdestä verkkolehdestä.”

”Hänet löydettiin läheltä pöytätennispöytää, ja sehän on aivan ikkunoidesi alla.”

”Kyllä, ja siellä häntä myös puukotettiin.”

”Näitkö sen?”

”Kyllä näin.”

”Voitko kertoa minulle, miten se tapahtui?”

”Voin hyvinkin. Mutta etkö haluaisi mieluummin nähdä omin silmin?”

”Nähdä?” Signe liikahtaa eteenpäin sohvan reunalle. ”Oletko...?”

”Kyllä. Kuvasin koko jutun.”

Signe nousee ylös, vetää esiin ruokapöydän tuolin ja istuu miehen viereen. Johan naputtelee kannettavansa näppäimistöä ja kääntää näyttöä Signeen päin.

Kuvanlaatu on hämmästyttävän hyvä, ja Signe lähettää hiljaisen kiitoksen sille jumalalle, joka on vastuussa kännykkäkameroi-

den räjähdysmäisestä kehityksestä. Kymmenen minuutin kohdalla mies on zoomannut pöytätennispöytään, jossa kaksi uusnatsia joutuu noin kymmenen mustapukuisen hahmon saartamaksi. Kak-sikko huitoo pesäpallomailoilla, ja toisella heistä on vasemmassa kädessään esine, joka saattaisi hyvinkin olla veitsi. Yksi mustapukuisista tarttuu uusnatsiin takaapäin, saa iskettyä veitsen tämän kädestä ja pitää hänestä kiinni.

”Nyt se tapahtuu”, Johan Garn sanoo.

Yksi hahmoista astuu uusnatsin eteen ja kohottaa oikeaa kättään hieman. Terä välähtää, kun mies puukottaa uusnatsia vatsaan nopeasti kolme kertaa peräkkäin. Hetken vaikuttaa siltä kuin koko ryhmä olisi jähmettynyt. Sitten uusnatsi ottaa kolme hoippuvaa askelta ja kaatuu maahan.

Signen poskia kuumottaa. ”Tuo video sinun on syytä lähettää minulle nyt saman tien”, hän sanoo.

”Lähetänkin. Mutta siis... olin kyllä ajatellut myös kokeilla, jos joku medioista ostaisi sen minulta. Yksi kavereistani asui Jagtvej 69:n vieressä, silloin kun nuorisotalo tyhjennettiin valtaajista, ja hän kuvasi, kun poliisit laskeutuivat helikoptereista talon katolle. Hän myi videon useille medioille ja tienasi pienen omaisuuden.”

Signe nousee ylös. ”Sen voit unohtaa. Video tapettavasta miehestä... et saa antaa sitä medioille. Se olisi laitonta”, Signe sanoo, vaikka ei oikeastaan olekaan aivan varma, onko hänen väitteensä täysin totta. Hän ei ainakaan heti keksi, mikä rikoslain pykälistä kieltäisi sen.

”Hyvä on”, Johan Garn sanoo nöyrästi. ”Lähetän sen sinulle saman tien.”

Kun Signe pääsee takaisin torille, hän soittaa Geir Jensenille.

”Löysin jotakin”, hän sanoo. ”Eräs asukas on kuvannut surmatyön. Suorastaan aitiopaikalta.”

”Okei. Sehän kuulostaa hyvältä. Näkeekö siitä, kuka tekijä on?”

”Nooh... siitä näkee selvästi, mitä tapahtuu. Mutta tekijällä on huppu päässään, ja hänen leukansa on kaulaliinan alla piilossa. Eli ei häntä ihan helposti pysty tunnistamaan.”

”Ai jaa”, Geir Jensen sanoo ja kuulostaa pettyneeltä. ”Sitten meidän täytyy etsiä joku tämän ympäristön hyvin tunteva henkilö katsomaan video. Ja ristiä sormemme. Onko sinulla mitään ajatusta, kenen puoleen voisimme kääntyä? Järjestäytyneen rikollisuuden yksikön?”

”Kyllä, ehkä”, Signe vastaa. ”Ajan Tegholmeniin.”

”Tee niin. Me jatkamme täällä.”

Luku 4

Kun hän edellisenä aamuna astui Kööpenhaminan poliisin anonyymiin rakennukseen Teglholm Allélla ja nousi portaat ylös Vaarallisten rikosten osastolle, hänen sisällään myllersi. Monet tunnit Bellahøj'n asemalla ja partiossa kускаamassa hyvinvointiyhteiskunnan pikkurikollisia putkaan olivat vain korostaneet sitä tosiasiaa, jonka Signe tiesi jo etukäteen: että hän valmistui aikoinaan poliisiksi selvittääkseen oikeita rikoksia. Vakavia rikoksia – ei näpistelyitä ja liikennerikkomuksia. Joten hän on iloinnut paluustaan murhayksikköön. Ja etenkin yhteistyön jatkumisesta Junckerin ja Erik Merlinin kanssa.

Mutta hän on pelännyt päivittäisiä kohtaamisia Troels Mikkelsenin kanssa. Miehen, joka neljä vuotta sitten aamuyön tunteina raiskasi hänet hotellihuoneessa. Siitä rikoksesta hän on kertonut vain yhdelle ainoalle ihmiselle koko maailmassa: psykologille, jonka kanssa hän kävi purkukeskusteluja Kööpenhaminassa joulukuussa 2016 tapahtuneen terrori-iskun jälkeen, jolloin hän oli millimetrin päässä henkensä menettämisestä. Kukaan muu kuin psykologi – ja Troels Mikkelsen – ei tiedä, mitä hotellihuoneessa tapahtui.

Hän oli toivonut, että vuosi, jonka aikana hän ei päivittäin joutunut kohtaamaan miestä, olisi lievittänyt hänen raivoaan. Että aika olisi parantanut myös sen haavan. Hän oli välttynyt tapaamasta miestä eilen, mutta tänä aamuna tämä oli tullut hänen luokseen leveästi hymyillen ja tavalliseen tapaan Aramis-partavesipilveen kietoutuneena. Kun Troels oli laskenut kätensä hänen olkapäälleen, oli tullut selväksi, ettei mikään ollut muuttunut. Signe oli tuntenut niin valtavaa vihaa, että se pelotti häntä.

Tämä ei voi jatkua tällä tavalla, hän oli ajatellut.

Hänen siirtonsa kenttäpoliisiin – tai ”lainansa” kuten asia muotoiltiin – ei ollut tullut kovin suurena yllätyksenä. Hän oli uhmannut suoraa käskyä olla tutkimatta sitä, kenen syytä oli se, ettei Nyrtorvilla tapahtunutta terrori-iskua estetty – huolimatta siitä, että Puolustusvoimien tiedustelulaitosta varoitettiin iskusta etukäteen. Se, että hän oli kuitenkin tutkinut asiaa, oli hänelle turmioksi.

Rangaistustoimet olivat suhteellisen lieviä, mikä oli epäilemättä hänen pomonsa Merlinin ansiota. ”Lainan” lisäksi hän putosi yhden askeleen arvoasteikolla, poliisikomisariosta ylikonstaapeliksi. Se oli hänen omaksi yllätykseksensä tehnyt kipeää, kun univormun olkapäällä ollut kruunu oli korvattu tähdellä. Hän ei ollut koskaan uskonut, että sellainen olisi merkinnyt hänelle jotakin. Sillä lailla sitä oppii aina jotain uutta itsestään. Ei se ole sen kummempaa.

Kun hän vuosi sitten lähti Vaarallisista, hän johti yhtä osaston kolmesta murhayksiköstä. Nyt hän palaa rivitutkijaksi, mikä sopii hänelle hyvin. Ikävän asiasta tekee se, ettei hän enää jaa toimistoaan vain kahden muun yksikön johtajan kanssa, vaan hänen kirjoituspöytänsä on keskellä avokonttoria. Signe Kristiansen ei todellakaan pidä avokonttoreista. Häntä lohduttaa vain se, että hän istuu Junckerin vieressä – jota hän ei vielä ole tervehtinyt, koska mies on ylityövapailla.

Signe ottaa pienen paperikassin, jossa on hänen henkilökohtaisia tavaroitaan, ja laskee sen lattialle työtuolinsa viereen. Hän ei ole ehtinyt purkaa kassia, jossa on pari valokuvaa Nielsistä ja lapsista sekä muutama kirja ja kansio. Siellä ei kuitenkaan ole vihreää lipasta, jossa on Troels Mikkelsenin hiuksia ja hilsettä sekä kertakäyttömukeja, joista mies on juonut. Hän on kerännyt materiaalit kuluneiden vuosien aikana aina kun on saanut siihen tilaisuuden. Lipas on nyt kätketty kotiin Vanløseen hänen vaatekaappiinsa neulepaitojen taakse, joita hän ei koskaan käytä. Paperikassissa on kuitenkin pieni muovipussi, jossa on muutama Troels Mikkelsenin harmaantunut hius. Hän on nimennyt pussin ”Hätävaraksi”.

Signe avaa sähköpostinsa, lataa Johan Garnin lähettämän videon ja kelaat sitä eteenpäin. Hän katselee ympärilleen. Neljä kollegaa istuu omien työpöytänsä takana. Hän korottaa ääntään.

”Tietääkö joku teistä jotain Mjølnerparkenin ympäristön jengeistä?”

Nuori mies nostaa kätensä ilmaan.

”Minä tiedän. Kuinka niin?”

”Ehditkö käväistä täällä?”

Mies on palkattu viime vuoden aikana, eikä Signe sen vuoksi tunne häntä.

”Olen pahoillani, mutta olen unohtanut nimesi.”

”Ei häitää. Olen Laust. Larsen.”

”Laust, katsopa tätä.”

Mies ottaa itselleen tuolin, ja Signe painaa playta. Runsaan minuutin ajan he istuvat hiljaa ja tuijottavat näyttöä. Laust kohentaa asentoaan. Hän on keskipituinen, pukeutunut farkkuihin, vaaleansiniseen paitaan ja tummansiniseen pikkutakkiin, hänellä on lyhyet vaaleat hiukset ja virheetön, sileäksi ajeltu iho. Signen välitön arvio nuoresta kollegasta on se, että vaaka kallistuu kuitenkin ”tylsään” eikä ”ihanaan”.

”Ei hitto”, mies sanoo. ”Tuohan on Balders Pladsin surma, eikö vain?”

Signe nyökkää. ”Tunnistatko puukottajan?”

Laust pudistaa hitaasti päätään. ”Ei, en oikeastaan.”

”Eikö mikään soittele kelloja?”

”Aika hankalaa, kun kaikilla on huput päässään. Uskoisin tietäväni, keitä pari muuta noista tappelijoista on, mutta en tunnista surmamiestä. Hänen kasvojaankaan ei oikein näy.”

”Ei niin, valitettavasti.”

Laust nousee. ”Olisi erittäin hyvä varmistaa, ettei tuo video leviä. Ei ole kovin vaikea päätellä asuntoa, josta video on kuvattu, mistä saattaa koitua ongelmia sen asukkaille.”

”Olet oikeassa. Olen myös sanonut videon kuvanneelle, ettei hän missään tapauksessa saa lähettää sitä muualle.”

Laust istuutuu takaisin omalle paikalleen. Signe ottaa kännykänsä ja valitsee numeron, johon ei ole soittanut pitkään aikaan. Puhelin soi viisi kertaa, sitten hän kuulee täyteläisen ja kauniisti sointuvan äänen, jonka hän on ajatellut nauhoittaa ja asettaa soittoäänekseen.

X:n vanhemmat ovat irakilaisia. Mies on kasvanut Mjølnerparkenissa, vain kiven heiton päässä Balders Pladsilta. Hän on koulutukseltaan sähköinsinööri, mutta työskentelee nyt imaamina. Signe tapasi miehen ensimmäisen kerran viisi vuotta sitten tutkissaan nuoreen naiseen kohdistettuun kunniaväkivaltaan liittyvää juttua. X työskenteli järjestössä, joka tuki näiden rikosten uhreja, ja hän auttoi Signeä selvittämään jutun. Hän oli hurmaavampi, kohteliaampi ja sivistyneempi kuin useimmat muut Signen tutut. Lisäksi hän oli komein mies, jonka lähellä Signe ikinä oli ollut. Siitä lähtien X on ollut Signen ehdottomasti paras lähde asioissa, jotka liittyvät Nørrebron maahanmuuttajaympäristöön. Mies nauttii siellä valtavaa kunnioitusta.

X:n oikea nimi on Abdal-Aziz Hassan, mutta jopa hänen kaltaiselleen hyvämaineiselle miehelle olisi vaarallista, jos yhteydenpito poliisiin tulisi ilmi. Siksi Signe ei ole koskaan käyttänyt tai maininnut miehen oikeaa nimeä, ei edes kollegoilleen. Varmuuden vuoksi hän kutsuu miestä aina itsekin vain X:ksi.

”Viime kerrasta onkin aikaa, Signe. Ajattelin, että olet unohtanut minut.”

Signe hymyilee. ”X, miten voisit unohtaa sinut?”

”Heh. Imartelemalla et pötki kovin pitkälle, tiedät sen hyvin.”

Signe kuulee miehen äänestä, että tämäkin hymyilee.

”Miten voin auttaa sinua? Vai haluaisitko vain mieluusti nähdä minut ja käydä kahvilla?”

”Haluan toki käydä kahvilla kanssasi, mutta ei, minulla on oikeasti yksi juttu, jossa ehkä voisit auttaa minua.”

”Joka liittyy arvatenkin Balders Pladsiin.”

”Hyvin arvattu. Meillä on video surmasta. Kaipaisin apua surmaajan tunnistamiseen. Voisitko auttaa minua siinä?”

”Voin yrittää. Eikö uhri ollutkin uusnatsi?”

”Häntä ei ole virallisesti tunnustettu, mutta kyllä, siltä se näyttää videolla. Kuten näyttää myös siltä, että tekijä on...” Signe etsii sanaa.

”Yksi meikäläisiä. Mutiainen”, X sanoo happamasti.

”Maahanmuuttajataustainen”, Signe sanoo.

”*Anyway*, uusnatsitkin ovat jonkinlaisia Jumalan lapsia, ja surma tulee selvittää. Oletan, ettet halua lähettää videota minulle.”

”Ei, en voi. Milloin voisimme tavata?”

”Olen Malmössä sukulaisvierailulla, mutta ajan kotiin myöhään illalla. Joten huomenna. Varhain aamupäivällä?”

”Hyvä.”

He sopivat tapaamisen yhdeksäksi yhteen Sortedam Dosseringin kahvilaan. Kun Signe on lopettanut puhelun, hän kumartuu alas ja nostaa paperikassin pöydälle. Hän kaivaa Nielsin ja lasten kuvat kassista ja asettaa ne tietokoneen viereen. Kirjat ja kansiot hän panee paikoilleen hyllyyn ja pöydälle hän laskee pienen muovipussin hiuksineen. Hetken hän istuu tuijottamassa pussia, sitten hän työntää sen laukkuunsa.